

Arrest

nr. 284 442 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen en X enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen, X, X, X, X en X, op 29 juni 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers' dochter A.M.S., geboren op [...] 2003, diende op 5 juni 2019 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 30 november 2020, zijnde 1 jaar en 5 maanden later, krijgt verzoekers' dochter A.M.S. de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Op 29 juli 2021 diende eerste verzoekster (hierna verzoekster), bij de Belgische ambassade in Nairobi, een visumaanvraag (type D) in met het oog op gezinshereniging met deze dochter op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 7 ° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voor de vijf

minderjarige kinderen werden de visumaanvragen gesteund op de artikelen 9 juncto 13 van de Vreemdelingenwet.

Op 26 april 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing om alle gevraagde visa te weigeren.

De eerste bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien betrokkene zich samen met haar 5 minderjarige kinderen bij haar meerderjarige dochter -S. A. M. RN NB [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. Om aanspraak te maken op een visum gezinshereniging diende betrokkene de aanvraag in te dienen vooraleer het kind de meerderjarigheid bereikte. De aangehaalde elementen werden niet aanvaard door bureau gezinshereniging waardoor de aanvraag beoordeeld worden op humanitaire gronden.

De afgifte van een humanitair visum wordt echter (in tegenstelling tot visa gezinshereniging) niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Betrokkene is niet familiaal geïsoleerd in het land van herkomst, de aanvraag is gezamenlijk met de 5 kinderen ingediend en ook de vader van de kinderen is nog in leven. Het te vervoegen kind is reeds een 3 tal jaar in België en is inmiddels volwassen; er wordt van haar geacht voor zichzelf te kunnen instaan en eventueel zelf een gezin te stichten. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met het recht op verderzetting van het gezinsleven gelet op bovenstaande en een schending van de bepalingen van Art 8EVRM wordt niet aangetoond. Er worden evenmin bewijzen aangebracht dat betrokkene en haar kinderen zich in een dringende prangende humanitaire situatie zouden bevinden op basis waarvan humanitaire visa dienen te worden afgeleverd. Het feit dat vader niet naar België wenst te reizen versterkt het idee dat er geen dringende situatie aanwezig is , in het tegengestelde geval kan worden aangenomen dat ook voor hem een visumaanvraag werd ingediend. De aanvraag bevat geen elementen die wijzen op een schending van Art 3 EVRM in geval van weigering van het visum. Het te vervoegen kind werd niet als vluchteling erkend door het CGVS. (subsidiäre bescherming werd toegekend). Zonder elementen die wijzen op een familiaal isolement en een prangende humanitaire situatie zou de afgifte van een humanitair visum een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden geval per geval beoordeeld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene kan regelmatige contacten met haar volwassen kind behouden via de moderne mediakanalen zoals WhatsApp en andere. Indien nodig kan er financiële steun worden verzonden vanuit België via geldtransferoperatoren zoals Western Union, Moneygram en andere kanalen. Betrokkene is meerderjarig en wordt geacht om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene bewijst niet zich geïsoleerd en in een prangende humanitaire situatie te bevinden op basis waarvan een humanitair visum kan worden afgeleverd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe gefundeerde visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven (Infra). Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

• *Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10, §1, al. 1, 4° of 5° of 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; hij/zij is 18 jaar of ouder.*”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de visumaanvraag van de meereizende ouder dd 26/04/2022 geweigerd werd, wordt uiteraard de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

De derde bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de visumaanvraag van de meereizende ouder dd 26/04/2022 geweigerd werd, wordt uiteraard de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

De vierde bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Gelet de visumaanvraag van de meereizende ouder op 26/04/2022 geweigerd werd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

De vijfde bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de visumaanvraag van de meereizende ouder dd 26/04/2022 geweigerd werd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het meereizend minderjarig kind geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

De zesde bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar: Aangezien de visumaanvraag van de meereizende ouder dd 26/04/2022 geweigerd werd, wordt uiteraard de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze lichten het eerste middel toe als volgt:

“Verweerder stelt in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster:

“Aangezien betrokkene zich met haar vijf minderjarige kinderen bij haar meerderjarige dochter S. A. M. RN NB [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum werd aangevraagd. Om aanspraak te maken op een visum gezinshereniging diende betrokkene de aanvraag in te dienen vooraleer het kind de meerderjarigheid bereikte. De aangehaalde elementen werden niet aanvaard door bureau gezinshereniging waardoor de aanvraag beoordeeld worden (sic) op humanitaire gronden”

In de beslissingen ten aanzien van tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekers luidt het telkens op identieke wijze:

“Aangezien de visumaanvraag van de meereizende ouder dd 26/04/2022 geweigerd werd, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd.”

De beslissing ten aanzien van de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekers is dus kennelijk een gevolgbeslissing van de weigeringsbeslissing ten aanzien van eerste verzoekster.

Het klopt dat de aanvraag gezinshereniging op grond van art. 10, §1, 7° Vreemdelingenwet in principe enkel kan gebeuren zolang de referentiepersoon minderjarig is, en dat dit in casu op het moment van de aanvraag, vermoedelijk op 28.07.2021 en alleszins ten laatste op 31.08.2021, niet meer het geval was aangezien de referentiepersoon op 26.03.2021 meerderjarig was geworden.

Echter, in de begeleidende brief die werd afgegeven bij de indiening van de aanvraag, werd door mevrouw S. D. B., sociaal assistente die verzoekers vanuit de vzw Steunpunt Asiel en Migratie ondersteunde, uitgebreid gemotiveerd waarom de aanvraag onmogelijk kon worden ingediend voor de achttiende verjaardag van de referentiepersoon. Deze motivering luidde als volgt:
(...)

In de aanvraag werd dus omstandig gemotiveerd waarom het voor verzoekers absoluut onmogelijk was om de aanvraag in te dienen voor de 18de verjaardag van de referentiepersoon:

- De referentiepersoon bleek zelf fout te zijn geïnformeerd door haar voogd over de termijn binnen de welke de aanvraag diende te worden ingediend. Dit is wel degelijk van belang aangezien de referentiepersoon zolang zij minderjarig was niet handelingsbekwaam was en niet geacht kon worden om de wetgeving terzake te kennen. Hetzelfde geldt voor verzoekers: weliswaar was eerste verzoekster uiteraard wel meerderjarig op het ogenblik van de toekenning van de subsidiaire bescherming aan haar dochter, de referentiepersoon, maar eerste verzoekster is uiteraard voor wat betreft de kennis van de Belgische wet volledig aangewezen op de informatie die zij vanuit België ontving. Het is de voogd van de referentiepersoon, die werd aangewezen door de FOD Justitie, en dus finaal door verweerder zelf (de Belgische Staat) die erkend heeft dat zij de referentiepersoon verkeerd geïnformeerd heeft. Het is dus een orgaan van verweerder zelf die ervoor verantwoordelijk is dat de referentiepersoon en verzoekers onoverkomelijk gedwaald hebben inzake de termijn binnen dewelke de aanvraag diende te worden ingediend. Om deze redenen kon de referentiepersoon pas op 15.03.2022 contact opnemen met vzw Steunpunt Asiel en Migratie die één van de weinige organisaties is die vluchtelingen en mensen met de subsidiaire beschermingsstatus bijstaan bij het indienen van een visum voor hun familieleden.

- De referentiepersoon en verzoekers hadden lange tijd geen contact doordat verzoekers intern ontheemd waren in Somalië en in de brief van mevrouw D. B. wordt aannemelijk gemaakt dat het contact pas hersteld kon worden eind januari 2021, i.e. minder dan twee maanden voor het verstrijken van de termijn.

- Door de precaire situatie waarin verzoekers zich bevonden waren zij op het moment dat het contact met de referentiepersoon zich herstelde nog niet in het bezit van een internationaal paspoort. Omwille van de maatregelen ter bestrijding van het covid19-virus in Somalië waren de paspoortdiensten op dat moment gesloten. Uiteindelijk konden zij in het bezit komen van een paspoort met geldigheidsdatum vanaf 15.04.2021, dat aan hen afgeleverd werd medio mei 2021, dus pas na de 18de verjaardag van de referentiepersoon

- Door diplomatieke spanningen tussen Kenia (waar de bevoegde Belgische diplomatieke post zich bevond) en Somalië was de grens tussen beide landen gesloten sinds 15.12.2020. Verzoekers probeerden daarna om Somalië uit te reizen via de grens met Uganda, ging dit laatste land in lockdown omwille van het covid19-virus.

- Deze moeilijkheden om Somalië uit te reizen werden meegedeeld aan de Belgische diplomatieke post in Kenia die deze problemen erkenden.

Deze brief is dus zeer omstandig gemotiveerd en gedocumenteerd, doch verweerder laat in het geheel na om te motiveren waarom hij met deze redenen geen rekening wenst te houden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verweerder vergenoegt zich in casu met de stelling dat “de aangehaalde elementen niet werden aanvaard door bureau gezinshereniging” zonder op enige wijze toe te lichten waarom dit het geval is. Verzoekers kunnen in de beslissing dus geen verantwoording vinden waarom de redenen die verzoekers in de aanvraag beschreven om te verantwoorden dat de aanvraag niet kon worden ingediend voordat de referentiepersoon meerderjarig werd. De loutere vermelding dat “de aangehaalde elementen niet werden aanvaard” maakt dus geen “afdoende” motivering uit.

Verweerder lijkt voorts te verwijzen naar het feit dat de aanvraag van verzoekers werd behandeld door de dienst voor “aanvragen op humanitaire gronden” i.p.v. door het “bureau gezinshereniging” omdat deze laatste het dossier heeft doorverwezen aangezien “de aangehaalde elementen” door dit “bureau gezinshereniging” niet werden aanvaard. Doch dat verantwoordt niet waarom de uiteindelijke beslissing, of die nu finaal door de ene of de andere interne dienst van verweerder werd genomen, toch uitdrukkelijk moet vermelden waarom de aangehaalde redenen niet werden aanvaard. Verweerder is organiek één en ondeelbaar en kan zich t.o.v. verzoekers niet verschuilen naar haar interne taakverdeling.

Verzoekers werpen ook op dat de beslissing ook werd genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, dat inhoudt dat het bestuur moet rekening houden met alle relevante elementen die aan hem werden overgemaakt. Welnu, in casu kan op basis van het voorgaande worden vastgesteld dat verweerder de aan hem overgelegde verantwoording, gestaafd met overtuigingsstukken, niet bespreekt, zodat hij bijgevolg er ook geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster dient dan ook te worden vernietigd. Uw Raad vernietigde al eerder een beslissing omwille van de schending van de formele motiveringsplicht in een zeer gelijkaardige casus in arrest met nummer 241.134 van 17.09.2020.

Aangezien de bestreden beslissingen ten aanzien van tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoekers zich uitdrukkelijk baseren op de weigeringsbeslissing ten aanzien van eerste verzoekster, dienen zij mee te worden vernietigd indien de beslissing ten aanzien van eerste verzoekster inderdaad wordt vernietigd.”

Verzoekers stippen in eerste instantie aan dat de tweede tot en met zesde bestreden beslissing volgbeslissingen zijn van de eerste bestreden beslissing.

Verder stellen verzoekers dat de aanvraag om gezinshereniging op grond van artikel 10, § 1, 7° van de Vreemdelingenwet in principe enkel kan zolang de referentiepersoon minderjarig is. De referentiepersoon was op het moment van de aanvraag gezinshereniging, volgens verzoekers vermoedelijk op 28 juli 2021 niet meer minderjarig nu hun dochter op [...] 2021 meerderjarig was geworden.

Ze wijzen er echter op dat zij bij de indiening van de aanvraag een begeleidende brief hadden gevoegd van de sociaal assistente die uitgebreid motiveerde waarom de aanvraag onmogelijk kon worden ingediend voor de achttiende verjaardag van hun dochter. Ze citeren daarbij het gehele schrijven en vatten de verschillende redenen samen. Zo stellen verzoekers dat de voogd van hun dochter, die werd aangewezen door de FOD Justitie, een verkeerde termijn had gemeld. Deze voogd heeft dit ook in een

schrijven uitdrukkelijk erkend. Verzoekers zien het zo dat deze voogd, zijnde een orgaan van de Belgische staat zelf, verkeerde informatie heeft gegeven waardoor er in hoofde van de referentiepersoon en dus in hunnen hoofde sprake is van een onoverkomelijke dwaling inzake de termijn waarbinnen de aanvraag diende ingediend te worden. Verder stippen verzoekers aan dat uit dit schrijven bleek dat hun dochter lange tijd geen contact had met hen aangezien ze in Somalië intern ontheemd waren. Het contact werd volgens hen pas hersteld eind januari 2021, zijnde minder dan twee maanden voor het verstrijken van de termijn. Vervolgens lichten verzoekers toe dat omwille van de maatregelen tegen het COVID19-virus de paspoortdiensten langdurig gesloten waren. Verzoekers verduidelijken dat ze pas een paspoort konden bekomen met geldigheidsdatum vanaf 15 april 2021, afgeleverd medio mei 2021, pas na de 18^e verjaardag van hun dochter. Tot slot wezen verzoekers ook nog op het feit dat door diplomatieke spanningen de grens tussen Kenia en Somalië werd gesloten sinds 15 december 2020, zij via Oeganda trachtten uit te reizen maar dat land in lockdown ging omwille van het covid19-virus.

Verzoekers stippen aan dat de gemachtigde in het geheel heeft nagelaten om te motiveren waarom met deze redenen geen rekening kon worden gehouden. De enige motieven in de beslissing zijn *“de aangehaalde elementen werden niet aanvaard door bureau gezinshereniging”* zonder enige verdere toelichting. Volgens verzoekers kan de gemachtigde zich niet gewoon verschuilen achter het feit dat *“het bureau gezinshereniging”* de aangehaalde elementen niet heeft aanvaard. Verzoekers zien hier eveneens een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel, nu de gemachtigde met alle relevante elementen moet rekening houden en in casu moet worden vastgesteld dat hij niet motiveert aangaande de voorgelegde verantwoording met overtuigingsstukken.

Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat de motivering in de eerste bestreden beslissing in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is beperkt tot de vaststelling dat de referentiepersoon reeds achttien jaar is, waardoor verzoekster geen beroep meer kan doen op gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Zo leest de Raad enkel: *“Aangezien betrokkene zich samen met haar 5 minderjarige kinderen bij haar meerderjarige dochter -S. A. M. RN NB [...] in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. Om aanspraak te maken op een visum gezinshereniging diende betrokkene de aanvraag in te dienen vooraleer het kind de meerderjarigheid bereikte. De aangehaalde elementen werden niet aanvaard door bureau gezinshereniging waardoor de aanvraag beoordeeld worden op humanitaire gronden.”*

De verdere motivering van de eerste bestreden beslissing heeft betrekking op de behandeling van verzoeksters aanvraag als een aanvraag voor een humanitair visum. Het enige wat de gemachtigde

motiveert aangaande de door verzoekster voorgehouden overmachtssituatie waardoor ze slechts een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kon indienen nadat haar dochter S. achttien jaar geworden was, is inderdaad *“de aangehaalde elementen werden niet aanvaard door bureau gezinshereniging waardoor de aanvraag beoordeeld worden (sic) op humanitaire gronden”*. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt nochtans dat de gemachtigde inderdaad een uitgebreid gemotiveerd schrijven van 23 juni 2021 heeft ontvangen voor het nemen van de bestreden beslissing van Mw. S.D.B., sociaal assistente van de referentiepersoon, waarin wordt uitgelegd waarom de aanvraag niet kon ingediend worden voor de meerderjarigheid van de referentiepersoon en werden dienaangaande ook stavingsstukken gevoegd.

Aldus blijkt duidelijk dat de gemachtigde kennis had van de aangehaalde overmachtssituatie maar in de bestreden beslissing blijkt dat hij zich ermee vergenoegt louter te stellen dat de aangehaalde elementen niet aanvaard worden door bureau gezinshereniging. Verzoekster mocht nochtans verwachten dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd of de concreet ingeroepen situatie kan aangenomen worden als een situatie van bijzondere omstandigheden die objectief verschoonbaar zijn.

Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018, A. S. t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-550/16) (hierna: het arrest A & S) waarin werd gesteld dat de datum die bepalend is voor de beoordeling of een betrokkene minderjarig is in het kader van het recht op gezinshereniging van een ascendent met een alleenstaande minderjarige erkende vluchteling zoals bepaald in artikel 10, lid 3, a) van richtlijn 2003/86/EG – dat werd omgezet in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet – de datum is van het indienen van het asielverzoek (punt 60) en niet de datum van het indienen van de aanvraag om gezinshereniging (punt 63).

Zo stelt het Hof in zijn punt 60 van dit arrest A & S : 60 *“Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C 338/13, EU:C:2014:2092, punt 17).”* Het Hof wijst er wel op in punt 61 dat de gezinsherenigingsaanvraag binnen een redelijke termijn na de erkenning moet worden ingediend.

In het dictum stelt het Hof eveneens: *“Artikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als „minderjarige” in de zin van die bepaling”*.

De Raad is er zich van bewust dat in casu de referentiepersoon geen erkend vluchteling is, doch wel subsidiaire bescherming heeft gekregen. Echter de Belgische wetgever heeft ervoor gekozen in het kader van gezinshereniging van een ouder-derdelander met een minderjarig kind, de kinderen die erkend zijn als vluchteling of die subsidiaire bescherming hebben gekregen op eenzelfde wijze te behandelen (artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet). In dat geval lijkt het voorgaande arrest A. & S. ook op onderhavig geval van toepassing te zijn (zie naar analogie hierover: HvJ 7 nov.2018, K & B nr. C-380/17, ptn 25 tot 41 en HvJ 7 november 2013, Romeo, C-313/12, pt 22). In casu was verzoekers' dochter S. minderjarig op het ogenblik dat zij haar verzoek om internationale bescherming indiende.

Tevens kan worden verwezen naar punt 66 van het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2018, C-380/17, waaruit blijkt dat er ruimte moet zijn voor het beoordelen van verschoonbare objectieve omstandigheden die maken dat een te late indiening van een aanvraag tot gezinshereniging op grond van richtlijn 2003/86/EG in functie van een erkende vluchteling toch nog kan verlopen volgens de gunstigere gezinsherenigingsvoorwaarden die gelden voor die personen. In casu heeft de gemachtigde nagelaten zich uit te spreken over de omstandigheden die verzoekers ten nuttigen tijde hebben overgemaakt en waarmee zij trachtten die verschoonbare objectieve omstandigheden aan te tonen. (Zie eveneens de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging waarin in punt 7.2. wordt gesteld dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat verzoeken van een kind of van zijn ouders om een lidstaat voor gezinshereniging binnen te komen of te verlaten, door de lidstaten met welwillendheid, menselijkheid en spoed moeten worden behandeld.)

Er werd geen nota neergelegd door verweerder zodat geen verweer werd gevoerd aangaande de door verzoekers geuite middelen.

Er werd wel een administratief dossier neergelegd. De belangrijkste bestaansreden van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De mededeling van de motieven via het neerleggen van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De Raad is van oordeel dat de motieven van de eerste bestreden beslissing niet afdoende zijn en dat de motivering onevenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien het eerste middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het tweede middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Wat betreft de tweede tot en met de zesde bestreden beslissing aangaande de vijf kinderen, kan niet betwist worden dat deze volgbeslissingen zijn van de eerste bestreden beslissing aangezien uitdrukkelijk op de weigering van de visumaanvraag van verzoekster wordt gesteund. Verzoekers voeren dit terecht aan, hetgeen leidt tot de vernietiging van deze beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2022 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES